

یادی از سیمین دانشور در صدمین سالگرد تولدش

۹۰ سال تمام امیدواری

از ازدیبهشت ۱۳۰۰ تا اردیبهشت ۱۴۰۰، سیمین دانشوریکی از بزرگترین زنان در ادبیات داستانی ایران اگر امروز زنده بود صد ساله می شد. کسی که اگرچه با یکی از نامهای آشنای ادبیات ایران یعنی جلال آل احمد زندگی کرد اما هیچ وقت زیر سایه نام او نبود و خود شخصیت مستقل و مهمی در ادبیات محسوب می شد. به همین بهانه رفته سراغ نوشتهدار و نویسندهای سیمین درباره زندگی اش و نه کتابهایش. چند برش کوتاه و خلاصه از یک زندگی بلند و پرپار.

بهره ترابی

بِزَانِمَه نَگَار

در دانشگاه

سیمین دانشور سال ۱۳۰۰ در یک خانواده فرهیخته شیرازی به دنیا آمد. او سومین فرزند محمد علی دانش‌سور و قمرالسلطنه حکمت بود. مادرش نقاش بود و پدرش پژوهش‌سرشناسی که از احمد داشه لقب احیاء‌السلطنه گرفته بود. در همان شیراز مدرسه رفت و با معدل ۱۹,۲۵ به عنوان شاگرد اول سراسر کشور وارد دانشگاه تهران شد. در رشته زبان و ادبیات فارسی درس خواند و تام‌قطعه دکتری پیش رفت. شاگرد محبوب بیدع الزمان فروزانفر بود و استاد به اول‌القب (دوشیزه مشکین) داده بود. سیمین دانش‌سور هم خبرنگاری را تجربه کرد هم نویسنده‌گی را و هم استادی در دانشگاه تهران را. از شهرت کتاب‌هایش زیاد گفته شده اما از محبویت‌شدن رشته زبان در دانشگاه کمتر حرفي به میان آمد: «روزی پیش از تشکیل شورای دانشکده، استادان دیگر، در حضور خودم در باره علت هجوم دانشجویان به کلاس‌هایم داد سخن من دادند. یکی از استادیگان: من موقع انتخاب دروس، می‌خواستم اجازه ندهم دانشجویان رشته زبان درس خامن دانش‌سور را به عنوان واحدهای اختیاری با آزاد بگیرند تا بعد از انتخاب نشوند. دانشجویان گفتند: به صورت مستمع آزاد تا حال رفته‌ایم و از این به بعد هم می‌رومی... استادی که خودش زن بود، این را فهمیده بود که درس من زمزمه محبت هم بود و مادرانه و خواهارانه و خودمانی و صمیمانی با دانشجویان برخوردم کرد. اجازه شرکت در بحث واظه‌ها را نظر به آنها می‌دادم و مشکلات روانی و خانوادگی شان را هم در خارج از کلاس در حدود امکانات، حل می‌کردم. اما هیچ کدام شان در نیامند بگویند که با این زن سنگ تمام می‌گذارد، همیشه دوستان خارجی اش کتاب‌های مورد علاقه او را که ب زبان انگلیسی درآمده برايش می‌فرستند و اموی خواند و هرسال درسی را تکمیل می‌کند، مدام به کتابخانه‌ها سرمی‌زنده و اگر کتابی در باره هنر به فارسی چاپ شده باشد می‌خرد و به کتابخانه دانشکده هم صورت می‌دهد تا تهیه کنند. هیچ کس در نیامد بگوید درباره درسی که می‌دهد دانش کافی دارد و درسی را طوری انسجام می‌دهد و مطالibus را طوری به هم پیوند می‌زند که اگر دانشجویان بپارند، باداشت هم بزندارند، بادست خالی-بیخشیدی‌با مغروچان خالی-کلاس راترک نکنند.»

در سختی‌ها

زندگی عاشقانه جلال و سیمین روزهای سخت کم نداشت. بخش‌هایی از آن را جلال در سنگی برگواری اورده و پرده از ماجراهای ناباوری شان برداشته و بخش‌هایی را هم سیمین در نامه تند و تیزش به جلال نوشته: «شاید سیلی از سرمن گذشته باشد. از این سیل شسته رفته بیرون می‌آیم و در این مرز تازه آدم نوی زن نوی می‌شوم. به زن ایرانی هم تفہیم خواهمند که بایستی زن نوی بشود. من یک خشت کهنه از ایک بنای مخرب و بند نیست که بنا را فروپریزند و خشت را خرد کنند. من خیال‌مکردم فرصلت ما در این دنیا کم است و چه بهترکه خودمان را بگرامی عشقی گرم کنیم و برویم و حالا در سرمای بی‌وفایی با ذخیره‌های ذهن خودم را گرم می‌کنم.» مهم‌ترین اثرش یعنی سوووشون راسال ۱۳۴۸ منتشر کرد و همسرش جلال راهمن سال از دست داد. زندگی اش پستی و بلندی‌های ریادی داشت اما سیمین داشتوردر ۹۰ سال عمرش همیشه کارکد و همیشه امیدوار بود. جایی در مصاحبه‌ای درباره آثارش گفت: «این حرفی که من می‌خواستم بنزم یعنی راجع به نفس زندگه بودن و جام زندگی را در هشراطی با اعتماد به نفس نوشیدن و امید. من می‌خواهیم هر وقت همه نامیدند امیدوار باشم... امید سرسری نه، امید واقعی.»

با جلال آل احمد خیلی اتفاقی و در انبویوس آشنا شد. «جلال و من هم دیگر را در سفر از شیراز به تهران در بهار سال ۱۳۲۷ یافتیم و با وجودی که در همان برحورده اول درباره وجود معادن لب لعل و کان حسن شیراز روزمان ماشک کرد و گفت تمام این گونه معادن در زمان مرحوم خواجه حافظ استخراج شده است، باز به هم دل بستیم.» بعد از ازدواج، سیمین برای ادامه تحصیل دو سال به آمریکا رفت تا در شهرت زیبایی‌شناسی دانشگاه استنفورد درس بخواند. همان موقع جلال هم شروع کرد به ساختن خانه‌ای برای خودش و سیمین. کجا؟ در شمیران، دیوار به دیوار خانه نیما یوشیج. جایی که سال‌ها پاتوق بزرگان بود و حالا هم تبدیل به خانه موزه شده است. جلال در یکی از نامه‌های درباره ساخت خانه چنین نوشت: «اعزیز دلم سیمین، الان از سر ساختمن برگشته‌ام. مبارکت باشد... خودم هم یک پانابودم و هم یک پا عمله. انواع مختلف کارهای ساختمن را کردم؛ از سرجرز آجر گذاشتن و جرز را بالا بردن گرفته تا آجر بالا اداختن و کارگل آجر ساییدن والخ.» و سیمین در جواب یکی از نامه‌هایش از شوق برگشتن به ایران و زندگی در آن خانه نوشت: «وقتی فکر می‌کنم که تو داری برای استقرار خودمان تلاش می‌کنی و خانه‌می سازی هم دلم می‌گیرد و هم دلم از لذت آب می‌شود. خانه‌ای که تو می‌سازی هر خشتش با عشق روی خشت دیگر گذاشته می‌شود و برای من از هر قصری محلای بتر است.»

سند کمپانی خودرو دو و ماتیز مدل ۱۳۷۶
به رنگ مشکی شماره انتظامی ایران ۱۳
شماره F8CU485725 ۸۳۹۵۵
بلندسازی IR79155015177 به تام مونیک
مهین مدنی مفهود گردیده و فاقد اعتبار است.

کلیه استناد سند کمپانی و برگ سبز وانت
پیکان مدل ۸۰، رنگ سفید، شماره موتور
80907167 شماره شاسی **11518005609**
به نام علیرضا ابراهیمی کسبخی مفقود
گردید و فاقد اعتیار است.

کارت و برگ سبز خودرو تیبا مدل ۱۳۹۳
به زنگ سفید شماره انتظامی ایران ۵۳
۳۶۶ ۲۸۵ شماره موتور ۰۸۱۵۸۱۰۲ شماره
شاسی NAS811100E5799173 یعنی شیما
امتنازی نایینی مفهود گردیده و فاقد اختیار است.

آگهی فروش صایعات

شرکت پارس MCS در نظر دارد، **ضایعات زیر را از طریق مزایده به فروش برساند.**
متناقضیان شرکت در مزایده می‌توانند جهت بازدید از اقلام ضایعاتی و دریافت استناد مزایده از روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۵/۲۲ به مدت ۸ ساعت دروز اداری به محل شرکت واقع در اصفهان منطقه صنعتی اشتهرجان مراجعه نمایند.
تلفن‌های تماس: ۳۷۶۰۸۷۰-۱۵ داخلی ۱۱۵ و ۳۳۳